

INGE KINNET

Thomas Leysen

“Quota zijn er vooral voor conservatieve bedrijven”

• **Voorzitter van de raad van bestuur van Mediahuis, Umicore, KBC-groep en Koning Boudewijnstichting**

• **Voorzitter Corporate Governance Commissie**

Een raad van bestuur kan nooit divers genoeg zijn, zegt Thomas Leysen, voorzitter van verschillende raden van bestuur en van de Corporate Governance Commissie, die de spelregels van deugdelijk bestuur bij beursgenoteerde bedrijven bewaakt. “Het is van het uiterste belang dat een raad van

bestuur de vinger aan de pols houdt, via verschillende invalshoeken. Daarom is de samenstelling ervan zo belangrijk en moet die zo divers mogelijk zijn. Niet alleen qua gender, maar evengoed qua achtergrond van de leden, hun nationaliteit, hun ervaring, hun leeftijd...” “Het is al te gemakkelijk, en zelfs gevaarlijk, om alles te generaliseren en terug te brengen tot louter mannen en vrouwen. Het risico is dan reëel dat bestuurders gekozen worden op basis van hun geslacht en niet omdat ze bekwaam zijn en de juiste match

hebben met de volledige constellatie van de raad van bestuur. Daarom zou een aanbeveling in plaats van wettelijke quota veel beter zijn geweest, zodat een bestuurslid er niet van verdacht kan worden te zetelen omdat ze toevallig een vrouw is.” “Al heeft de quotawet er wel voor gezorgd dat het vandaag meer en meer een normaliteit is dat er vrouwen in de raad van bestuur zetelen. En de wet heeft meer conservatieve bedrijven een noodzakelijk duwtje in de rug gegeven om zich aan te passen.” (frp)

IMAGEGLOBE

Paul Buysse

“De quotawet is een dwangbuis die de bedrijven beknot”

• **Gewezen voorzitter raad van bestuur Bekaert**

• **De Code Buysse, de ethische code voor het deugdelijk bestuur van ondernemingen, is naar hem genoemd**

Toen de quotawet in 2012 door het parlement werd goedgekeurd, was er één man die zijn ongenoegen luid en duidelijk liet blijken: graaf Paul Buysse. “Ik heb er indertijd geen applaus voor gekregen. Integendeel. Ik ben weggezet als iemand die geen vrouwen wil in de raden van bestuur. Die critici vergissen zich.” Niet dat hij intussen tot andere inzichten is gekomen, zegt hij. “Ik ben nog altijd tegen die quota. Het was en is mijn analyse dat

het beste bestuur van een bedrijf niet wordt bepaald door de gendersamenstelling van de raad van bestuur, maar door de juiste invulling van die raad: de beste mensen op de beste plaats, al naargelang de doelstelling die worden vooropgesteld. Het geslacht is daar ondergeschikt aan. Ach, die wet... Hij is gemaakt door politici die er niet van verdacht kunnen worden met veel kennis van zaken te hebben gehandeld.” “In de huidige omstandigheden is het als onderneming al moeilijk genoeg om positie in te nemen. Je moet die raden van bestuur vooral laten doen, om zo competitief mogelijk te blijven en hen dus niet lastigvallen met regeltjes die dat proces kun-

nen vertragen.” “Het is een feit dat er niet genoeg vrouwen zijn, dat is historisch scheef gegroeid. En ja, we moeten daar als samenleving iets aan doen. De inhaalbeweging is ingezet, maar de vijver waarin wordt gevist is nog altijd klein, waardoor je moet vaststellen dat het altijd dezelfde gezichten zijn die terugkomen. De quotawet is een dwangbuis die de bedrijven beknot in dat te doen wat ze moeten doen: een positieve bijdrage leveren en zorgen voor winst.” “Versta me niet verkeerd: ik vind dat vrouwen een belangrijke toegevoegde waarde hebben, net zoals mannen. Het heeft niets met de gender te maken. Ik ben dus geen ouderwetse vrouwenhater.” (frp)

“Het is wel begrijpelijk dat als vrouwen geregeld merken dat er niet aan hen gedacht wordt voor een leidinggevende functie, dat ze dan ook wat meer aan zichzelf gaan twijfelen”, zegt Stevens. “En wellicht zijn er bij vrouwen nog steeds te weinig rolmodellen aan wie ze zich kunnen spiegelen. En die zijn ook nog eens niet realistisch, maar supervrouwen die dag en nacht werken, ook al hebben ze een gezin, en die er altijd stralend

uitzien. Dat schrikt af. Vrouwen hebben nood aan realistische rolmodellen, maar die zijn schaars, al zal dat mettertijd wel beteren.”

Welke sancties riskeert een bedrijf dat het quotum van één vrouwelijke bestuurder op de drie niet haalt?

Er zijn twee sancties voorzien in de wet. “Maar de eerste is eigenlijk een remediëring en niet echt een straf”,

zegt Liesbet Stevens. “Als een bedrijf de quota niet haalt, zijn de volgende benoemingen in die raad van bestuur nietig tot de situatie in regel is met de wet, dus één vrouwelijke bestuurder op de drie. Een straf is dat niet, maar het verplicht de bedrijven wel om actief op zoek te gaan naar vrouwelijke bestuurders.” Een tweede maatregel is wel degelijk een sanctie. “Het motto van de wetgever was: raak hen waar het het

meest pijn doet”, zegt Liesbet Stevens. “Zolang de onderneming niet in regel is, mogen de financiële en immateriële voordelen die gepaard gaan met het mandaat van het bestuurslid niet worden uitgekeerd. Met andere woorden: ze krijgen geen zitting of enige andere vergoeding voor hun mandaat.”

En wat als het bedrijf dat naast zich neerlegt en zijn bestuursleden

tóch uitbetaalt?

Daar heeft de wetgever geen rekening mee gehouden. “Maar we gaan ervan uit dat beursgenoteerde bedrijven deugdelijk bestuur wel degelijk belangrijk vinden. Bovendien worden zij gecontroleerd door de FSMA, de waakhond van de beursgenoteerde bedrijven. We veronderstellen dat die ook wat dat betreft een oogje in het zeil houdt.” (frp)